

vulkancic.vulkani.rs 
office@vulkani.rs

Назив оригинала:

SECOND FORM AT MALORY TOWERS

by Enid Blyton

First published in Great Britain in 1947 by Methuen & Co. Ltd

This edition published in 2019 by Hodder & Stoughton

Malory Towers®, Enid Blyton® and Enid Blyton's signature are registered trade marks of Hodder & Stoughton Limited

Text © 2019 Hodder & Stoughton Limited

Cover illustration by Pippa Curnic © 2019 Hodder & Stoughton Limited

Права за српско издање © 2021 Вулкан издаваштво

Малоријеве куле – Нове школске авантуре © 2021 Hodder & Stoughton Limited

ISBN 978-86-10-03810-1



Ова књига штампана је на природном рециклираном папиру од дрвећа које расте у одрживим шумама. Процес производње у потпуности је у складу са свим важећим прописима Министарства животне средине и просторног планирања Републике Србије.

Enid Blyton®

НОВЕ ШКОЛСКЕ АВАНТУРЕ

МАЛОРИЈЕВЕ КУЛЕ

Превела Звездана Шелмић

 **Вулканчић**

Београд, 2021.

Садржај

1. Повратак у Малоријеве куле	7
2. Три нове девојчице	15
3. Први дан полугодишта	23
4. Старешина	32
5. Сређивање	41
6. Невидљива креда	49
7. „ХЕЈ!“	57
8. Полугодиште се наставља	65
9. Дафни је увређена	73
10. Две мадмоазел	81
11. Шок за други разред	89
12. Мадмоазел Дипон сређује ствар	97
13. Сирота Елен!	105
14. Елен има лошу идеју	113
15. Ужасно вече	121
16. Усред ноћи	129
17. Говоркања и гласине	138
18. Мери-Лу	148
19. Јунакиња!	155
20. Чудни пакет	163
21. Дафни, Елен и госпођица Грејлинг	173
22. Дафни све признаје. Крај полугодишта!	180

Повратак у Малоријеве куле

„Распуст је био диван“, рекла је Дарел док је улазила у татин ауто, спремна да поново пође у школу. „Али драго ми је што почиње школа. Два месеца нисам била тамо!“

„Јао, па то је стварно страшно“, насмешио се тата. „Да ли је мама спремна или треба да притиснем сирену? Стварно је невероватно да сам увек ја први спреман за полазак. Ах, ево је!“

Госпођа Риверс је журно силазила низ степенице. „Шта, ви сви мене чекате? Телефон је зазвонио у последњем тренутку. Звала је мама Сали Хоуп да пита када ћемо доћи да по њу.“

Сали Хоуп била је Дарелина најбоља другарица. Дарелин тата ће их обе одвести све до Малоријевих кула, школе са интернатом у којој су се и упознале. Кренуће веома рано како би стигли пре мрака, а Сали је сад чекала да дођу по њу.

„Не волим што одлазим од куће, али баш се радујем повратку у школу“, рекла је Дарел. „Сада ћу бити у другом разреду – и променићу и спаваоницу. Биће сјајно!“

„Па, имаш тринаест година и време је да напредујеш“, насмешила се мама седајући у ауто. „Сад ћеш прваке гледати с висине, зар не? Чиниће ти се као мале бебе!“

„Вероватно хоћу“, насмејала се Дарел. „Али и старије девојчице тако гледају нас – значи, свако зна где му је место!“

„Ено, сестра ти маше“, рекао је тата излазећи са паркинга. „Њој ћеш највише недостајати, Дарел.“

Дарел је почела да маше. „Довиђења, Фелисити!“, викала је. „И ти ћеш једног дана доћи у Малоријеве куле, па ћемо бити заједно!“

Ауто је изашао на улицу. Дарел је последњи пут погледала кућу. Неће је видети наредна три месеца. Била је помало тужна – али се одмах потрудила да се сети колико јој је драго што поново иде у Малоријеве куле. Током претходне године је заволела школу и поносила се што је њихов ђак. Завршила је тамо први разред – а сада је била спремна за други.

Након сат времена стигли су пред кућу Сали Хоуп. Сали је била спремна – велики кофер и мала путна торба стајали су на степеништу крај ње. Заједно са Сали чекала је и њена мама, а уз њу детенце од око годину и по, које је чврсто држало Сали за руку.

„Здраво, Сали! Здраво, Дафи!“, узбуђено је узвикнула Дарел. „Добро је, спремна си!“

Кофер су ставили у пртљажник аутомобила, поред Дарелиног. Торбица са ноћним стварима смештена је на полицу иза задњег седишта. На крају су некако

угурали и Салин штап за лакрос и онда је и Сали ушла у ауто.

„Хоћу и ја!“, узвикнула је Дафи, очију пуних суза док је гледала старију сестру како одлази.

„Довиђења, мама! Писаћу чим стигнем!“, довикнула је Сали. „Довиђења, мила моја Дафи.“

Ауто је поново кренуо, а Дафи се расплакала. Сали је било криво. „Жао ми је што остављам маму“, рекла је, „а сада ми је жао и Дафи. Она је стварно медена – непрестано трчкара и зна баш много речи.“

„А сећаш ли се колико је ниси волела кад се тек родила!“, подсетила ју је Дарел. „Кладим се да сада не би могла без ње. Млађе сестре су дивне.“

„Да, била сам стварно грозна према њој“, сложила се Сали. „То прво полугодиште у Малоријевим кулама било ми је веома тешко – била сам очајна јер сам мислила да су ме послали тамо због Дафи. А мрзела сам и тебе, Дарел – сад ми је баш чудно да се тога сетим.“

„А сада смо најбоље другарице“, насмејала се Дарел. „Сали, шта мислиш, ко ће ове године бити старешина спаваонице? Кетрин је прешла у трећи разред, значи она више није ту. Биће неко други.“

„Можда Алиша? Она је најстарија.“

„Знам, али да ли би она била добра за старешину спаваонице?“, питала се Дарел. „Знам да је веома паметна, и има најбоље оцене из свих предмета, али некако ми се чини да сувише воли да се лудира.“

„Можда ће се уозбиљити ако је поставе за старешину спаваонице“, сматрала је Сали. „Алиши је заиста

потребно да има некакву одговорност. Само што она то избегава. Сећаш се како су прошле године хтели да је задуже за шетње у природи, па је одбила? Али има још један разлог због којег она не би била добра за старешину спаваонице.“

„Који?“, упитала је Дарел. Уживала је у овом малом оговарању девојчица из школе.

„Па, прилично је груба“, рекла је Сали. „Она се не би потрудила да помогне некоме ко је у невољи; мрзело би је да буде љубазна. Она би само издавала наређења и проверавала да ли су извршена, али ништа више од тога – а девојчица која је старешина спаваонице мора радити и друге ствари, зар не?“

„А шта мислиш, ко би онда могао бити старешина?“, упитала је Дарел. „Знаш шта, могла би ти! Ти умеш веома добро да процениш људе и остајеш прибрана кад се сви препадне и не знају шта би. А некако си... па, стабилна. Ти не праснеш за сваку ситницу као ја, и не изгубиш се у претераним бригаама. Волела бих да ти будеш старешина спаваонице.“

„Али ја не бих“, рекла је Сали. „Уосталом, нема шансе да изабера мене. Мислим да би ти била много боља, Дарел. Тебе сви воле и верују ти.“

Дарел се за тренутак упитала да ли је то могуће, да ли би могли одабрати њу. Чињеница је да се добро слаже са скоро свим девојчицама, осим можда једне или две...

„Нажалост, и даље имам кратак фитиљ“, рекла је жалосно. „Сети се како сам побеснела прошле године

кад ме је Мариголд мунула на тенису, јер је мислила од мене да је неко други. Ја нисам знала да се забунила, наравно – али сети се како сам викала на њу и како сам бацила рекет на земљу и одјурила. Немам појма шта ме је спопало.“

„Ма то те је мало ошамутило сунце, тог дана је баш јако сијало и многима је сметало“, умиривала ју је Сали. „Ти обично не губиш контролу због таквих ситуација. Стварно се види да учиш да се савладаш и чуваш бес за прилике кад ће бити користан! Као онда кад је требало мало испрашити Гвендолин Мери, на пример!“

Дарел се на то насмејала. „О, да, она је стварно компликована, зар не! Сећаш се каква је била према госпођици Тери, која је у последњем тромесечју замењивала господина Јанга на часовима певања? Мислим да госпођица Тери није смела то да трпи.“

„Ох, Гвендолин ће увек бити таква према некоме“, одмахнула је руком Сали. „Она је просто таква. Вероватно ће и ове године одабрати некога кога ће обожавати и пратити га у стопу. Само се надам да то нећу бити ја!“

„Шта мислиш, хоће ли бити нових девојчица ове године?“, упитала је Дарел. „Увек је забавно процењивати их и видети какве су, зар не?“

„Сигурно ће бити неких нових“, сложила се Сали. „Јао, замисли што би било смешно да Мери-Лу постане старешина спаваонице!“

Обе су се насмејале. Мери-Лу је обожавала и Сали и Дарел – али је Дарел била њен идол. Уосталом, и њих

две су волеле Мери-Лу. Штета што је она тако плашљива, бежи од сваке одговорности, и било је смешно замислити какво би лице направила кад би јој рекли да је одабрана за старешину спаваонице.

„Претворила би се у барицу на поду“, смејала се Дарел. „Али заправо се много поправила, знаш. Сећаш се како је раније толико дрхтала од страха да су јој се колена тресла? Сада јој се то више скоро никад не дешава. Све смо пазиле на њу и нисмо је препадале, и навеле смо је да више верује у себе – и зато се променила. Више никад неће бити онолика кукавица.“

Вожња до Корнвола је заиста дуго трајала. Правили су паузе за пикнике у трави, недалеко од пута. Госпођа Риверс је неко време возила да одмени мужа. Девојчице су седеле на задњем седишту и наизменично причале и дремале, јер се путовање баш отегло.

„Нема још много“, рекао је господин Риверс када је поново сео за волан. „Можда ћемо срести још некога ко вози дете у школу. Гледајте аутомобиле.“

Ускоро су виделе један – елегантни црвени ауто Ајрине породице. Ајрин је седела позади и дивље махала, и умало да сруши наочаре са лица свог тате, који је седео за воланом. Ауто је за тренутак кривудао по путу.

„Ајрин се није нимало променила“, насмешила се Сали. „Здраво, Ајрин! Како си се провела на распусту?“

Аутомобили су сад возили један за другим и девојчице су могле добро да виде Ајрино весело лице. Обема је била драга. Знале су да је веома паметна, и да сјајно свира клавир, али иначе је била веома расејана,

стално је нешто заборављала и губила. Али пошто је била веома доброћудна, нико није могао дуго да се љути на њу.

„Ено још једног аута! Чији ли је?“, узвикнула је Сали кад се са споредног пута појавио још један аутомобил коме је из пртљажника вирио велики школски кофер. Убрзао је и избио пред њих.

„То је нека од старијих девојчица“, рекла је Дарел. „Можда Џорџина Томас. Питам се ко ће ове године бити префект. Памела је матурирала. Надам се да неће поставити Џорџину. Она сувише воли да заповеда.“

Сад су већ били близу школе и ускоро се и појавила иза кривине. Девојчице су се ћутке загледале у њу.

Обе су веома волеле школу и поносиле су се њоме. Виделе су велику сиву зграду са округлим кулама на сва четири угла – Северна кула, Јужна кула, Источна и Западна. Пузавица, сада са црвеним лишћем, допирала је скоро до крова.

„Наш дворац!“, поносно је рекла Дарел. „Малоријеве куле. Најбоља школа на свету!“

Ускоро се ауто зауставио пред широким степеништем које је водило до великих улазних врата. Ту је већ било доста других аутомобила, а око њих су девојчице стајале у групицама. Весели гласови одзвањали су свуда наоколо.

„Здраво, Луси! Гледај, ено Фриде! Баш је поцрнела! Како си се провела на распусту, Фрида? Изгледаш као да си живела на плажи, толико си поцрнела.“

„Здраво, Џени! Јеси ли добила моја писма? Зашто ниси одговарала на њих, прасе једно? Хеј, Теси. Пази мало, то је моја торба. Немој да је згазиш!“

„Довиђења, мама! Довиђења, тата! Писаћу чим се сместимо. Немојте заборавити да храните моје мишеве!“

„Склони се са пута, прегазиће те неко! Ох, па то је Бети Хил. Бети, Бети! Јеси ли научила неки нови трик или шалу?“

Два враголаста ока гледала су кроз прозор аута испод ћубе косе над препланулим челом. „Можда и јесам!“, рекла је Бети кад је отворила врата. „Никад се не зна! Је ли неко видео Алишу? Зар још није стигла?“

„Девојчице из воза још нису стигле! Воз касни као и обично!“

„Дарел! Дарел Риверс! Па здраво! И Сали! Идемо да нађемо нашу спаваоницу!“

Каква бука! Каква гужва! Дарел је обузелo узбуђење. Баш је лепо вратити се у школу – вратити се у Мало-ријеве куле.

2

Три нове девојчице

Дарел се поздравила са мамом и татом и испратила погледом аутомобил. Увек јој је било драго што су њени родитељи тако разумни кад дође до опраштања. Нису плакали као Гвендолинина мама. Нису очекивали да она стоји крај њих и изгледа жалосно. Смејали су се и причали као и обично, обећали су да ће доћи на тромесечју, пољубили је и отишли, весело машући.

Ускоро су она и Сали узеле ноћне торбе и понеле их уз степенице у предворје. Понеле су и штапове за лакрос, који су свима сметали док су друге девојчице журиле на све стране око њих.

У предворју су затекле госпођицу Потс. Она им је била наставница у првом разреду, а и после тога ће им бити васпитачица јер је била задужена за Северну кулу, где су спавале. Све спаваонице за девојчице налазиле су се у четири куле, и у свакој је по једна наставница била одређена за васпитачицу, а имале су и своју надзорницу.

Госпођица Потс их је угледала. „Сали! Дарел! Презмите ову нову девојчицу, добро? Она ће бити у вашем разреду и вашој спаваоници. Одведите је код надзорнице.“

Дарел је погледала високу мршаву девојчицу која је стајала крај госпођице Потс. Деловала је нервозно и уплашено. Сетила се како се она осећала када је текстигла у Малоријеве куле и било јој је жао девојчице. Пошла је ка њој заједно са Сали.

„Здраво! Пођи са нама, све ћемо ти показати. Како се зовеш?“

„Елен Вилсон“, одговорила је девојчица. Имала је бледо лице и деловала је уморно. На челу јој се видела дубока бора усечена између обрва, па је изгледала као да се стално мршти. Дарел се није баш претерано допала, али јој се ипак љубазно насмешила.

„Сигурно си веома збуњена у овој гужви“, рекла је. „И ја сам се тако осећала кад сам први пут дошла овамо. Зовем се Дарел Риверс. Ово је моја другарица Сали Хоуп.“

Елен им се учтиво насмешила и ћутке пошла за њима. Пробијале су се кроз гомилу узбуђених девојчица.

„Ено Мери-Лу!“, рекла је Дарел. „Здраво, Мери-Лу! Порасла си!“

Мала Мери-Лу се насмешила. „Надам се! Досадило ми је да будем најнижа у разреду. Ко је ово?“

„Елен Вилсон. Она је нова. У нашем разреду“, објаснила је Дарел.

„И у нашој спаваоници“, додала је Сали. „Водимо је код надзорнице. Хеј, ено Ајрин. Ајрин, виделе смо да си умало срушила наочаре са татиног лица кад си нам махала.“

Ајрин се насмешила. „Да, то је већ трећи пут. Прилично се наљутио. Идете ли код надзорнице? Поћи ћу са вама.“

„Имаш ли код себе лекарско уверење?“, упитала је Сали лукаво. Било је опште познато да Ајрин увек стиже без уверења, ма колико га њена мама пажљиво спаковала у малу торбу, или ставила у коверту да га Ајрин држи у џепу.

„Имаш ли га ти?“, Дарел је упитно погледала Елен Вилсон. „Морамо одмах да их предамо. Тешко оном ко добије оспице или овчије богиње или нешто треће, а да је неколико дана пре тога предао уверење да је потпуно здрав! Јој, Ајрин, нећеш сад ваљда рећи да опет не знаш где ти је уверење?“

Ајрин се препипавала по свим џеповима, а лицем јој се ширио израз збуњености. „У овом тренутку не могу да га нађем“, рекла је. „Сигурно ми је у малој торби. Али не – мама је рекла да га више неће стављати тамо јер увек нестане. Шта ћу сад?“

„Надзорница је рекла да ће те ставити у изолацију ако се још једном појавиш без лекарског уверења“, озбиљно је рекла Сали. „Држаће те тамо бар два дана док ти родитељи не пошаљу поштом ново. Стварно си погубљена, Ајрин.“

Ајрин је пошла за Сали, Дарел и Елен ка Северној кули, и даље претресајући џепове. Њихова нова спаваоница није била далеко од старе, где су биле у првом разреду. Налазила се на првом спрату и била је лепа и пространа, са десет белих кревета и лепим шареним јорганима.

Девојчице су оставиле торбе у спаваоници и пошле у потрагу за надзорницом. Ах, ено је, води још једну нову девојчицу ка спаваоници. Дарел ју је осмотрила. Била је истих година као Дарел и имала је сличну црну коврцаву косу, али много краћу, скоро као дечак. Деловала је прилично мусаво и неуредно, али је имала јако леп осмех, а очи су јој блистале кад је погледала остале девојчице. Није деловала тако изгубљено и жалосно као Елен.

„Ах, Сали, Дарел – ево још једне нове девојчице“, рекла је надзорница. „Преузмите је, добро? Зове се Белинда Морис. Да ли све имате мале торбе за прву ноћ? И где су вам лекарска уверења?“

„Торбе су ту“, рекла је Дарел, показујући хрпу на поду. „А ево мог уверења, надзорнице.“

„Где је моја торба?“, упитала је Белинда.

„Па малочас си је имала код себе!“ Надзорница се освртала. „Добро, дај ми уверење па онда иди да је тражиш.“

„Уверење је у торби“, одговорила је Белинда и такође се освртала.

„Сигурно си је спустила у предворју, да неко падне преко ње“, гунђала је надзорница. „О, децо, децо! Хвала

ти, Дарел. Ово је твоје уверење, Сали? И твоје, Мери-Лу – и твоје, Елен. А твоје, Ајрин?”

„Знате, надзорнице, то је стварно врло чудно“, почела је Ајрин, поново опипавајући џепове. „Знам да сам га имала кад сам јутрос кренула од куће. Сећам се да ми је мама рекла...”

Надзорница је гледала у њу, искрено озлојеђена. „Ајрин! Немој ми рећи да га поново ниси донела. Знаш шта сам ти прошли пут рекла. Овде имамо правило да девојчице које не донесу здравствено уверење морају остати у изолацији док се уверење не достави. До сада нисам морала да спроводим то правило, али у твом случају мислим...”

„Јао, надзорнице, молим вас немојте ме водити у изолацију!“, преклињала је Ајрин. Узела је торбу, отворила је и све из ње изручила на под. „Наћи ћу га, сигурно хоћу!”

Девојчице су стајале око ње и смејале се. Ајрин је стварно била смешна кад изгуби нешто. Надзорница ју је намрштено гледала. Ајрин се сагнула да прегледа расуте ствари – и одједном је узвикнула и ухватила се за груди.

„Јао! Нешто ме је уболо! Шта је то? Јој, нешто стварно оштро!”

Исправила се, раскопчала капут... и све девојчице почеле су да се смеју.

„Ајрин! Лудице једна! Закачила си лекарско уверење за блузу! Ниси га могла изгубити чак и да си хтела.”

Ајрин је спустила поглед и задовољно се насмешила. „Па наравно!“, рекла је и откопчала зихерицу. „Сад се сећам. Знала сам да ћу га изгубити осим ако буде баш закачено за мене. Ево, надзорнице. Ипак нећу морати у изолацију!“

Надзорница је узела папир и ставила га уз остале. „Извукла си се за длаку, Ајрин!“, рекла је и насмешила се. „Због тебе на почетку сваког полугодишта добијем нове седе! У реду, децо, распакујте мале торбе и ставите све на своје место. Кофере ћете добити тек сутра – а онда треба да проверите одећу по списку који имате.“

Пошла је даље, уз гласно шуштање уштиркане кецеље. Тражила је тек пристигле девојчице, прикупљала уверења и имена и спискове, уносила је ред у збрку, дочекивала је свих шездесет девојчица које су се вратиле у Северну кулу. У осталим кулама, још три надзорнице радиле су исто то. Велики је посао дочекати преко двеста педесет девојчица, њихове кофере, торбе за прву ноћ и још гомилу ствари!

Белинда је пошла у потрагу за својом торбом. Вратила се пре него што су остале стигле да се распакују, носећи мали браон кофер. Отворила га је и извадила пиџаму.

„Гле, нисам знала да имам овакву пиџаму“, рекла је. „А мама ми је спаковала и ове дивне собне папуче. Сигурно је хтела да ме изненади!“

Дарел је бацила поглед преко рамена и насмешила се. „Имаћеш проблема ако будеш распаковала још нешто“, рекла је. „То припада Џорџини Томас! Побеснеће